

Wiktor Szwed

Urodził się na Białostocczyźnie we wsi Morze. W 2005 roku ukończył 80 lat. Cytując prof. Aleksego Pietkiewicza „... jest poetą nie tylko z łaski Boga, lecz także poetą niezmiernie białoruskim. Uformował się w regionie, gdzie silnie krzyżują się wyznania, języki, upodobania i poglądy różnych narodów (...) W tym skrzyżowaniu wypracował swoją najukochańszą drogę do ojcowskich zagród i mogił dziadków i uczynił ją poetycką świątynią białoruskiej literatury w Polsce. I to wyróżnia go spośród innych, nadaje jego twórczości wyraźne rysy indywidualne...”.

Wiktor Szwed jest absolwentem Akademii Nauk Politycznych w Warszawie, dziennikarstwa i filologii białoruskiej Uniwersytetu Warszawskiego. Debiutował w 1957 roku na łamach „Niwy”. Pisze w języku białoruskim. Jest autorem zbiorów poezji: *Życciowyja ścieżki* (1967), *Dziaciństwa prystań* (1975), *Družba* (1976), *Maja zialonaja Zubrowija* (1990), *Rodny schou* (1991), *Wiasiołka* (1991), *Wiersze wybrane* (w tłumaczeniu na język polski, 1997), *Wierszy Natalcy* (1998), *Lata wiatr skrzydlaty, Śmiech nie grzech* (w tłumaczeniu na język polski, 2000), *Wybranyja wierszy* (2000), *Maje Ajczyyny* (2003) oraz współautorem podręczników do nauki języka białoruskiego. Zajmuje się również przekładami. W jego tłumaczeniu na język polski ukazały się m.in. książki: I. Szubitydze *Opowieści poleskie* (1973), A.Twardowski *Wiersze* (1985), a na język białoruski tom poezji A.Szewełło *Supraskiej duszy śpiewanie* (2003) oraz setki wierszy polskich poetów.

Ważne miejsce w dorobku poety zajmuje twórczość dla dzieci. W tych wierszach autor nawiązuje do tematyki miejsc ojczystych, przodków, rodzinnej wsi, zwyczajów wiejskich dzieci. Jego poezja dziecięca nie stroni od dowcipu, jest aforystyczna, odznacza się lakonicznością wypowiedzi i zaskakującą puentą. Można się z nią

spotkać co tydzień w „Zorce”, dodatku dla dzieci w „Niwie”. Kolejne pokolenia dzieci uczą się wierszy Szweda na pamięć, recytują i wzorują się na nich w swoich próbach poetyckich.

Wiersze Wiktora Szweda mają znaczenie poznawcze, dokumentalne

i kronikarskie. Poświadczają różnorodne przejawy życia białoruskiego w Polsce. Twórczość poety – refleksyjna, liryczna a często dowcipna, wyrosła z głębokiej świadomości własnych korzeni i źródeł, spotyka się z dużym zainteresowaniem tak w środowisku białoruskim jak i polskim.

Od 1977 roku jest członkiem Warszawskiego Oddziału Związku Literatów Polskich a od 1988 r. Oddziału Białostockiego ZLP oraz Białoruskiego Stowarzyszenia Literackiego „Białowieża”.